

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2021 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny–Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: sędzia Hanna Bartkowiak

2 Protokolant: p.o. staż. Katarzyna Szymczak

4przy udziale mł. asp. P. K. z Wielkopolskiego Urzędu Celno - Skarbowego w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2021 r

sprawy **B. R.**

oskarżonego o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 2 kks w zb. z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 7 § 1 kk oraz o przestępstwo skarbowe z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zb. z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Śremie

z dnia 1 lutego 2021 r., sygn. akt II K 358/20

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla pkt 3 o karze łącznej.
2. Na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk i w zw. z art. 113 § 1 kks uchyla zaskarżony wyrok w zakresie czynu z pkt II, przypisanego oskarżonemu w pkt 2 i postępowanie w tym zakresie umarza.
3. Kosztami postępowania w części umarzającej postępowanie obciąża Skarb Państwa.
4. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia z pkt 1 oraz związanego z nim orzeczenia o kosztach z pkt 4.
5. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot połowy wydatków sądowych za postępowanie odwoławcze w kwocie 10 zł i wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 1 200 zł.

Hanna Bartkowiak

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 850/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA**1.1 Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Rejonowego w Śremie z dnia 1 lutego 2012 r., sygn. akt II K 358/20

1.2 Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

0.11.3. Granice zaskarżenia**0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów	
---	--

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia:</p> <p>a) w zakresie znamion strony podmiotowej, polegający na dowolnym i sprzecznym z regułami logiki ustaleniu, że oskarżony umyślnie podał nieprawdę lub zataił prawdę nie dopełniając obowiązku podatkowego, podczas gdy z zebranych w sprawie dowodów i ujawnionych okoliczności wynika, że oskarżony nie miał zamiaru popełnienia przestępstwa, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania,</p> <p>b) brak wskazania w uzasadnieniu wyroku jakie okoliczności osobiste, majątkowe oskarżonego ustalono w trakcie postępowania oraz które z nich pozwalają na przyjęcie, że grzywna wynosząca 140 stawek po 100 złotych jest adekwatna do możliwości zarobkowych oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		

Ad zarzut a): Wbrew stanowisku skarżącego, zebrany w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy pozwolił na poczynienie trafnych ustaleń faktycznych odnośnie zarzucanych oskarżonemu czynów, w tym w szczególności w zakresie znamion strony podmiotowej, co było istotą tego zarzutu apelacji. Sąd Okręgowy celowo zwraca tu uwagę na poprawność dokonanej oceny dowodowej przez organ orzekający, jako że należyte wartościowanie dowodów jest gwarancją dokonania w następstwie tego bezbłędnych ustaleń faktycznych. Warto zwrócić uwagę, że zarzut ten de facto bazował na zaprezentowaniu przez apelującego odmiennej oceny dowodów i opierał się na założeniu, że to jedynie relacja pochodząca od podsądnego jest wiarygodna i wszelkie ustalenia w tym zakresie winny być czynione zgodnie z jego wyjaśnieniami. Zarzut sformułowany w ten sposób nie przyniósł jednak oczekiwanych rezultatów. Warto wyjaśnić, że zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych nie może polegać wyłącznie na polemice z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez sąd. Skarżący nie może ograniczyć się do wskazania rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym ustalonym przez sąd a postulowanym przez niego, ale powinien wykazać, na czym polega błąd w ustaleniu stanu faktycznego. Może być on słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 września

2019 r., sygn. akt I DO 39/19, Legalis nr 2236775).

Sąd odwoławczy po wnikliwej analizie kontrolnej stwierdził, że odtworzony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny odzwierciedlał wszystkie istotne dla zbadania odpowiedzialności karnej oskarżonego okoliczności wynikające z zebranego materiału dowodowego. Ukazywały one wyraźnie, że podsądny podjął szereg planowanych czynności, które świadczyły o zorganizowanym charakterze tej działalności oraz zamiarze ich powtarzania dla celów zarobkowych. W krótkim czasie po zakupie gruntów rolnych, podjął starania, które doprowadziły do zmiany przeznaczenie nieruchomości w teren zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej. A chronologia działań pozwala na przyjęcie, iż oskarżony wiedział jaką inwestycję zamierza tam faktycznie przeprowadzić. Ciąg zdarzeń odpowiada w pełni działaniom podejmowanym przez oskarżonego w celu realizacji planów handlowych. Słusznie zatem w postępowaniu skarbowym zostało stwierdzone, iż „Podatnik w celu gospodarczym profesjonalnie zorganizował system działek pod zabudowę” (decyzja Dyrektora (...) w P. z dnia 31 marca 2014 r. dotycząca podatku VAT, k. 599v akt). W świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego nie ulega zatem wątpliwości, że ustalone działania oskarżonego - podjęte niezwłocznie po zakupie gruntu i realizowane sukcesywnie, także po inkryminowanych czynach na przestrzeni 2-3 lat, dobitnie świadczą o tym, że oskarżony nabył grunt rolny w ściśle określonym od początku celu, tj.

wydzielenia z niego działek i sprzedaży ich z zyskiem jako działek budowlanych. Oskarżony jako doświadczony przedsiębiorca musiał mieć zatem świadomość, że prowadzona przez niego działalność w istocie jest działalnością gospodarczą w zakresie sprzedaży nieruchomości, z którą wiążą się określone obowiązki podatkowe.

W kwestii ustaleń co do umyślności działania B. R. skarżący nie przedstawił zaś żadnych przekonujących kontrargumentów. Należy podkreślić, że zamiar ustalić można nie tylko w oparciu o wyjaśnienia sprawcy, przyznającego się do tego, ale również dowodzeniem pośrednim ze wszystkich okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski co do woli czy stanu świadomości sprawcy. Byłoby bowiem wynaturzeniem sprawiedliwości, gdyby jej wymiar miał zależeć od tego, do czego sprawca zechce się przyznać (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 5 września 1996 r., II AKa 193/96, OSPriP 1997/3/18). W ocenie Sądu II instancji okoliczności przedmiotowe sprawy, skrupulatnie opisane przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zezwalały w sposób kategoriyczny na przypisanie oskarżonemu umyślności w zarzucanych mu zachowaniach i to w formie zamiaru bezpośredniego. Myli się zatem apelujący obrońca, że w przedmiotowej sprawie umyślność działania oskarżonego została ustalona na zasadzie domniemania a nie na podstawie wszechstronnej, merytorycznej analizy całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności przedmiotowych, zgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Twierdzenia

oskarżonego, że działał on w dobrej wierze z przekonaniem, iż nie narusza obowiązującego prawa okazały się gołosłowne, odosobnione dowodowo i nieprzekonujące, zaś wskazania apelującego w tej materii pozostały w sferze polemiki z prawidłową oceną i wynikającymi z niej ustaleniami Sądu I instancji, które zasługiwały na pełną aprobatę Sądu Okręgowego.

Wbrew stanowisku apelującego krytycznie należało ocenić wyjaśnienia oskarżonego B. R. na okoliczność braku jego świadomości co do konieczności wykazania prowadzonej działalności w zakresie handlu nieruchomościami poprzez złożenie stosownych deklaracji podatkowych oraz ujęcie jej w księgach podatkowych. Niewiarygodne zatem są ogólnikowe tłumaczenia oskarżonego, że nabył nieruchomość w celu zrobienia rancza, ale problemy finansowe zmusiły go do jej podziału i sprzedaży jako mniejszych działek. Należy zauważyć, że oskarżony skorzystał z prawa do odmowy odpowiedzi na pytania przed Sądem I instancji (k. 1009v) jednak to wyjaśnienie należało koniecznie zestawić z bezspornym faktem zakupu przez niego w dniu 6 grudnia 2010 r. kolejnych nieruchomości w J. i E. gm. B. za sumę 2 322 320 zł, co zadaje kłam słowom podsądnego o jego kłopotach materialnych w tamtym czasie.

Nieprzekonujący okazał się również argument obrońcy dla wykazania nieświadomości bezprawności po stronie oskarżonego, że w tamtym czasie istniały wątpliwości co do charakteru działalności polegającej na sprzedaży działek przez osobę fizyczną i kwestii opodatkowania takiej

działalności. Apelujący podkreślał, iż rodziło to poważne wątpliwości interpretacyjne, które rozwiął dopiero Trybunał Sprawiedliwości UE w wyroku z dnia 15 września 2011 r. w połączonych sprawach C-180/10 i C-181/10, czyli jak akcentuje obrona, ponad rok od transakcji objętych wyrokowaniem w przedmiotowej sprawie. Sąd Okręgowy uważa, że roztrząsane przez skarżącego wątpliwości były tego rodzaju, iż nie mogły i nie miały znaczenia w przedmiotowej sprawie, która nie dotyczyła okazjonalnej sprzedaży posiadanego przez osobę prywatną majątku w postaci nieruchomości poprzez wydzielenie z niej działek. W całokształcie okoliczności przedmiotowej sprawy jest jasnym i oczywistym, że oskarżony jedynie tworzył pozory działania jako osoba fizyczna, aby ukryć fakt rzeczywistego prowadzenia działalności gospodarczej i w konsekwencji uniknąć konieczności uiszczenia stosownego podatku VAT.

Niezasadne było też rozumowanie w uzasadnieniu apelacji, że oskarżony mając świadomość, iż deklaracje mogą być skontrolowane, świadomie nie narażałby się na postępowanie karnoskarbowe. Apelujący bowiem czyni przy tym błędne założenie, że kontrola skarbową obejmuje wszystkich podatników i składane przez nich deklaracje. Oczywistym jest zatem, że osoby naruszające przepisy prawa podatkowego liczą na to, że taka kontrola ich nie obejmie i dokonane naruszenia nie zostaną ujawnione. Wizja sporych „oszczędności” kosztem Skarbu Państwa przewyższa zatem w takich przypadkach istniejące

dla sprawcy ryzyko poniesienia odpowiedzialności karnoskarbowej.

Podobnie chybione okazały się wskazania obrony co do wysokich kosztów uzyskania przychodu jakie mógłby oskarżony odliczyć w przypadku opodatkowania liniowego. Miały one charakter czysto spekulacyjny i oderwany od całości zagadnień podatkowych ciążących na oskarżonym jako prowadzącym sprzedaż działek pod zabudowę jednorodzinną w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Ad zarzut b): Nie miał racji skarżący jakoby Sąd I instancji nie wskazał okoliczności, które uzasadniałyby adekwatność wysokości orzeczonej wobec oskarżonego w pkt 1 grzywny. Tytułem wyjaśnienia koniecznym jest rozgraniczenie okoliczności, które należy uwzględnić przy wymiarze ilości stawek dziennych grzywny oraz wysokości każdej stawki, czego zdaje się nie zauważać apelujący w swojej argumentacji. Należy zatem podnieść, że okoliczności osobiste, majątkowe oskarżonego mają znaczenie przy ustalaniu wysokości stawki dziennej grzywny (art. 23 § 3 kks), a nie przy określaniu ilości stawek dziennych grzywny. Sąd I instancji co prawda w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie rozpisywał się nad okolicznościami mającymi wpływ na kształtowanie stawki dziennej grzywny, tym nie mniej ustalenia w tym zakresie na podstawie danych z akt sprawy dawały jasny obraz, że oskarżony jest człowiekiem przedsiębiorczym, w sile wieku, o szerokich możliwościach zarobkowych. Stawka dzienna grzywny ustalona przez Sąd Rejonowy oscyluje zresztą blisko ustawowego minimum. Sąd

Okręgowy w pełni podziela przy tym stanowisko Sądu I instancji co do orzeczonej wobec oskarżonego B. R. w pkt 1 ilości stawek dziennych grzywny, limitowanej występującymi okolicznościami łagodzącymi i obciążającymi oskarżonego, wszechstronnie rozważonymi przez organ meriti wyrokujący w niniejszej sprawie. Apelujący poza zakwestionowaniem powyższych ustaleń nie przedstawił i nie wykazał aby sytuacja materialna oskarżonego oraz jego możliwości zarobkowe były zdecydowanie gorsze niż to ustalił Sąd I instancji.

Reasumując, kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wypadła pozytywnie dla Sądu Rejonowego, a zarzut odwoławczy błędu w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony umyślnie podał nieprawdę lub zataił prawdę nie dopełniając obowiązku podatkowego okazał się chybiony. Stanowisko skarżącego stanowiło w istocie polemikę z prawidłową oceną Sądu I instancji, bez uwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy.

Wniosek

Wniosek końcowy główny - Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego B. R. od popełnienia zarzucanego mu czynu

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.

W świetle prawidłowej oceny materiału dowodowego skutkującej trafnymi ustaleniami faktycznymi, a także prawidłowej kwalifikacji prawnej zachowania oskarżonego brak było podstaw do

uwzględnienia powyższego wniosku. Nie stwierdzono również powodów do ingerencji w orzeczenie Sądu Rejonowego co do określenia wysokości jednostkowej stawki dziennej grzywny przy karze grzywny za przestępstwo przypisane oskarżonemu w pkt 1 zaskarżonego wyroku, a sam apelujący w tym zakresie nie zgłosił żadnych propozycji co do zmiany w określeniu jej wysokości.

Lp.

Zarzut

2.

Bezwzględna przyczyna odwoławcza w postaci przedawnienia karalności w zakresie zarzuconego oskarżonemu przestępstwa z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zbiegu z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

Należało zgodzić się z apelującym, że w chwili orzekania przez Sąd Okręgowy nastąpiło już przedawnienie karalności wyżej wskazanego czynu zarzucanego oskarżonemu B. R.. Okoliczność tą dostrzegł także Sąd Rejonowy na etapie sporządzania uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co wynika z treści tegoż opracowania. Jednak w momencie wyrokowania przez Sąd Rejonowy ta ujemna przesłanka procesowa jeszcze nie wystąpiła.

Sąd odwoławczy zobligowany był zatem uwzględnić zasygnalizowaną przez obrońcę w apelacji kwestię przedawnienia karalności przestępstwa objętego zarzutem nr II. Przypomnieć zatem należy, iż zgodnie z art. 44 § 1 kks karalność przestępstwa skarbowego ustaje,

jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło lat:

1) **5 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat;**

2) 10 - gdy czyn stanowi przestępstwo skarbowe zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata.

§ 2 karalność przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej ustaje także wówczas, gdy nastąpiło przedawnienie tej należności.

§ 3. W wypadkach przewidzianych w § 1 lub § 2 bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego polegającego na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej rozpoczyna się z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Jeżeli sprawca przestępstwa skarbowego dopuścił się uszczuplenia lub narażenia na uszczuplenie należności celnej, bieg jego przedawnienia rozpoczyna się z dniem, w którym powstał dług celny; jeżeli nie jest możliwe określenie dnia powstania długu celnego, bieg przedawnienia przestępstwa skarbowego rozpoczyna się z dniem najwcześniejszym, w którym istnienie długu celnego zostało ustalone.

§ 4. W wypadkach przewidzianych w § 1 lub § 2, jeżeli dokonanie przestępstwa skarbowego zależy od nastąpienia określonego w kodeksie skutku, bieg przedawnienia

rozpoczyna się od czasu, gdy skutek nastąpił.

§ 5. Jeżeli w okresie przewidzianym w § 1 lub § 2 wszczęto postępowanie przeciwko sprawcy, karalność popełnionego przez niego przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 1 ustaje z upływem 5 lat, a przestępstwa skarbowego określonego w § 1 pkt 2 - z upływem 10 lat od zakończenia tego okresu.

§ 7. Przedawnienie nie biegnie, jeżeli przepis ustawy nie pozwala na wszczęcie lub dalsze prowadzenie postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe.

Sąd Okręgowy badając uwarunkowania przedawnienia karalności czynu z pkt II aktu oskarżenia wedle reguły z art. 44 § 1 pkt 1 kks rozważył przy tym dokonaną przez ustawodawcę w międzyczasie zmianę w zakresie rodzaju i wysokości kary za przestępstwo z art. 62 § 2 kks. Ostatecznie tutejszy Sąd uznał, że skoro w czasie popełnienia zarzucanego oskarżonemu w pkt II czynu obowiązywała ustawa względniejsza w zakresie sankcji karnej za to przestępstwo, tj. było zagrożenie karą do 240 stawek dziennych grzywny, w myśl art. 2 § 2 kks należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio bo jest względniejsza dla sprawcy. Surowsza odpowiedzialność za występki z art. 62 § 2 kks tj. kara grzywny do 720 stawek dziennych albo kara pozbawienia wolności na czas nie krótszy od roku, albo obie te kary łącznie wprowadzona została w dniu 1 stycznia 2017 r. poprzez art. 4 pkt 6 ustawy z dnia 1 grudnia 2016 r o zmianie ustawy o podatku

od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw. (Dz.U. z 2016 r. poz. 2024).

Wobec powyższego przyjąć należało, iż w zakresie przedawnienia karalności przestępstwa skarbowego zastosowanie do czynu II z aktu oskarżenia ma przepis art. 44 § 1 pkt 1 i § 5 kks. Zatem okres przedawnienia łącznie 10-letni liczony od końca roku, w którym upłynął termin płatności należności, przypadął z dniem 31 grudnia 2020 r.

Uwzględnić tu jeszcze należało okres, w którym termin przedawnienia nie biegł (art. 44 § 7 kks). Zgodnie z art. 15 zzzr ust. 1 i 6 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 374 ze zm.), w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID nie biegło przedawnienie karalności czynu oraz przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa, przestępstwa i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o wykroczenia. Przepis ten został dodany do wskazanej ustawy w oparciu o art. 1 pkt 14 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw. Zatem początkową datą zawieszenia biegu przedawnienia karalności czynów zabronionych jest dzień ogłoszenia

ustawy, tj. 31 marca 2020 r. Jednocześnie należało wskazać, że powyżej opisany art. 15 zzz został uchylony na mocy art. 46 pkt 20 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2 (Dz.U. z 2020 r. poz. 875). Zgodnie z art. 68 ust. 5 wskazanej ustawy, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczyna się bieg przedawnienia karalności czynu oraz przedawnienia wykonania kary w sprawach o przestępstwa, przestępstwa i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o wykroczenia. Ustawa z dnia 14 maja 2020 r. weszła w życie w dniu 16 maja 2020 r. Obliczając zatem, od dnia zawieszenia biegu przedawnienia karalności (31 marca 2020 r.) do dnia uchylecia przepisu z art. 15 zzz (16 maja 2020 r.) upłynęło 46 dni. Sąd Okręgowy przyjął zatem, iż **termin przedawnienia karalności w przypadku przestępstwa skarbowego z pkt II przypadł na dzień 16 lutego 2021 r.** Odmienne zaliczenie okresu przerwania biegu przedawnienia zaproponowane przez apelującego w oparciu o art. 68 ust. 7 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. okazało się nieprawidłowe, gdyż podany przepis dotyczy biegu przerwanych terminów procesowych.

Wniosek

Wniosek końcowy ewentualny
- Zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego B. R. od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 56 § 2 kks w zbiegu z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>z art. 7 § 1 kks popełnionego w sposób opisany w pkt I wyroku oraz uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk postępowania w zakresie zarzuconego przestępstwa z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zbiegu z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks popełnionego w sposób opisany w pkt II wyroku z uwagi na przedawnienie karalności tego przestępstwa</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Uwzględniony został jedynie wniosek o częściowe uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt II. W zasadniczym zaś zakresie wniosek o uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich stawianych B. R. zarzutów nie przyniósł oczekiwanych rezultatów wobec nieprzyznania racji apelującemu co do błędnych ustaleń faktycznych będących podstawą wyrokowania przez Sąd I instancji.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.</p>	

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.3 1</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy w zakresie skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 56 § 2 kks w zbiegu z art. 76 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zw. z art. 7 § 1 kks popełnionego w sposób opisany w pkt I wyroku oraz co do wymiaru za nie kary. Utrzymano również związane z tą częścią skazującą rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w pkt 4 zaskarżonego wyroku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.</p>	
<p>Sąd Okręgowy uznał, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego i na jej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne co do sprawstwa i winy oskarżonego, a także dokonał prawidłowej subsumpcji prawnej jego zachowania w kontekście postawionego mu zarzutu.</p> <p>Również orzeczona za ten czyn kara grzywny 120 stawek dziennych przy ustaleniu jednostkowej stawki na 100 zł uwzględnia należycie wszystkie okoliczności istotne przy ich wymiarze. Sąd I instancji w uzasadnieniu wystarczająco dokładnie przedstawił jakie okoliczności wziął pod uwagę kształtując taki wymiar kary. Stwierdzono brak podstaw do uznania, że wymierzona oskarżonemu kara jest rażąco niewspółmierna w rozumieniu przepisu art.438 pkt. 4 kpk.</p>	
<p>Utrzymaniu podlegała także część orzeczenia o kosztach z pkt 4, dotycząca skazania za czyn z pkt I. W związku z tym, że duża część wydatków sądowych wiązała się z kosztami podróży świadka zeznającego na okoliczności dotyczące czynu z pkt II, konieczne będzie wydanie przez Sąd I instancji w trybie art. 626 § 2 kpk uzupełniającego postanowienia zawierającego kwotowe obliczenie kosztów w utrzymanej w mocy części skazującej.</p>	

0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
Uchylenie pkt 3 o karze łącznej.	
Zwięźle o powodach zmiany.	
Uchylenie orzeczenia o karze łącznej było konieczne wobec zaistnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej co do czynu z pkt II i uchylenia zaskarżonego wyroku oraz następczego umorzenia postępowania w tej części. Brak skazania oskarżonego za czyn z pkt II wymagał aby w wyroku Sądu II instancji dokonano zmiany i usunięto orzeczenie o karze łącznej, na którą składała się m.in. kara za czyn z tegoż pkt II.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
<p>Uchylenie i umorzenie postępowania nastąpiło w pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego.</p> <p>Przyczyna i podstawa prawna uchylenia: Przedawnienie karalności przestępstwa zarzuconego oskarżonemu w pkt II zakwalifikowanego z art. 62 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i w zbiegu z art. 61 § 1 kks w zw. z art. 7 § 1 kks, stanowiło bezwzględną przesłankę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks, skutkując koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie czynu z pkt II, przypisanego oskarżonemu w pkt 2.</p> <p>Zakres: Zarzut z pkt II</p>	# art. 439 k.p.k.

Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
Przedawnienie karalności czynu z pkt II spowodowało konieczność ingerencji w zaskarżony wyrok odnośnie drugiego z zarzucanych oskarżonemu przestępstw karnoskarbowych, tj. uchylenie orzeczenia skazującego i umorzenie postępowania w tym zakresie. Szczegółowe omówienie powodów takiej decyzji nastąpiło w pkt 3.2. w związku z zarzutem odwoławczym zgłoszonym przez obrońcę oskarżonego.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		

0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
6. Koszty Procesu	

Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
3.	<p>Na podstawie art. 630 kpk i art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks obciążono Skarb Państwa kosztami postępowania w sprawie w części umarzającej, tj. dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt II. Art. 630 kpk reguluje sytuacje gdy następuje częściowe uniewinnienie lub umorzenie postępowania stanowiąc, że wydatki związane z oskarżeniem w tej części ponosi Skarb Państwa. W przedmiotowej sprawie taka sytuacja nastąpiła w związku z umorzeniem postępowania w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt II. Zgodnie zaś z zasadą z art. 632 pkt 2 kpk w sprawie z oskarżenia publicznego w razie uniewinnienia lub umorzenia postępowania koszty ponosi Skarb Państwa. To powodowało, że również koszty postępowania odwoławczego w tej części obciążają Skarb Państwa. Przyjęto regulę, że część umarzająca obejmuje koszty w 1/2 części za II instancję.</p>
5.	<p>Wobec nieuwzględnienia apelacji obronnej w zakresie skazania za czyn z pkt I, oskarżony był zobowiązany ponieść połowę kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Podstawę prawną zasądzenia kosztów od oskarżonego stanowi przepis art. 636 § 1 kpk w zw. z art.113 § 1 kks. Sąd Okręgowy zasądził zatem od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 10 zł tytułem połowy ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism, co wynika z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 663 ze zm.) oraz na podstawie art. 21 pkt 1 i art. 10 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) wymierzył mu opłatę za obie instancje w kwocie 1 200 zł.</p>

7. PODPIS

Hanna Bartkowiak